

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **E. K.**, zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2013, č. j. CPR-6045-3/ČJ-2013-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2015, č. j. 32 A 55/2013 - 64,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2015, č. j. 32 A 55/2013 - 64, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce poprvé přicestoval do České republiky v roce 2010, rok po svých dvou nezletilých dětech a bývalé manželce. Dne 26. 9. 2012 byl ve chvíli, kdy pracoval na rekonstrukci domu, kontrolován policejní hlídkou. Ke kontrole předložil cestovní doklad Mongolska s platným pobytovým štítkem, povolení k zaměstnání či živnostenské oprávnění však nikoliv. Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort (dále jen správní orgán prvního stupně) zjistil, že žalobci nebylo vydáno ani rozhodnutí o povolení k zaměstnání pro rekonstrukci domu, jíž prováděl, ani živnostenské oprávnění. Na základě těchto skutečností zahájil správní orgán řízení ve věci správního vyhoštění dle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců).

[2] V tomto řízení bylo vydáno dne 18. 3. 2013 rozhodnutí č. j. KRPC-145991-47/ČJ-2012-020025, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na jeden rok. V řízení vyšlo najevo, že žalobce pracoval a bydlel na stavbě domu, u kterého byl kontrolován. Za odvedenou práci dostával plat 10.000 Kč měsíčně. Při místním šetření na adrese v B., o které uvedl, že se zde zdržuje, bylo zjištěno, že jde o byt 2+1, který obývá jeho bývalá manželka spolu s jejich dvěma dětmi a svým současným manželem. Bývalá manželka žalobce při výsledku uvedla, že muž děti navštěvuje asi třikrát měsíčně, přispívá jim na jídlo a knihy do školy. Našel si přítelkyni, se kterou žije v P., na adrese v B. nebydlí. Dcera žalobce při výsledku sdělila, že s nimi otec bydlí od roku 2010 ve společné domácnosti v bytě v B., občas odjíždí do P. Totéž uvedl i jeho syn.

[3] Správní orgán prvního stupně poté konstatoval, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pracoval bez platného povolení k zaměstnání jako stavební dělník. Tímto jednáním naplnil hypotézu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a je namístě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom se zabýval případným zásahem správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života. Připustil, že do jeho života zasazeno bude, avšak přiměřeně, v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněných státem. Dle závazného stanoviska ministerstva vnitra se na něj nevztahují ani důvody znemožňující vycestování. Žalovaná ze své pozice odvolacího správního orgánu tyto závěry i samotné rozhodnutí potvrdila v záhlaví označeným rozhodnutím.

[4] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Krajského soudu v Brně. V žalobě namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění je velkým zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Na území České republiky žijí na základě povolení k trvalému pobytu jeho dvě děti, žalobcův pobyt v České republice je jedinou možností k udržení rodinných vazeb s nimi.

II. Posouzení krajským soudem

[5] Krajský soud po přezkoumání věci s přihlédnutím k výpovědi dcery žalobce dospěl k závěru, že posouzení zásahu správního vyhoštění žalobce do rodinného a soukromého života není tak jednoznačné, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V průběhu správního řízení byl proveden výslech obou nezletilých dětí, obě vypověděly o silné citové vazbě ke svému otci, který se podílí na jejich výchově i na jejich výživě a obě děti projevily zájem, aby otec s nimi zůstal na území České republiky. Soud rovněž provedl výslech k otázce intenzity vazby jednoho z dětí, nezletilé dcery, na žalobce. Při něm uvedla, že od počátku bydleli s otcem společně, ona s bratrem a otcem v jednom pokoji, matka s manželem ve druhém pokoji v bytě, vyjma doby, kdy se otec asi rok léčil ve Francii. Společně takto bydlí v B. od roku 2012.

[6] Soud dospěl k závěru, že obě děti měly být podrobněji vyslechnuty k otázce vázanosti a citové vazby na svého otce, měla se zvážit skutečnost, že bezkonfliktně žije v jednom bytě matka dětí se svým nynějším manželem a děti se svým otcem, který se jim věnuje podle svých možností a schopností. Obě děti jsou ve věku, kdy potřebují pro

výchovu oba rodiče. Vyhoštěním žalobce z České republiky by došlo k vážnému zásahu jak do jejich, tak i do žalobcova soukromého a rodinného života. Soud přitom neshledal, že by šlo o zásah přiměřený vzhledem k intenzivnímu vztahu mezi žalobcem a jeho dětmi.

[7] S ohledem na tyto skutečnosti soud napadené rozhodnutí zrušil. Zavázal správní orgán doplnit dokazování podrobným výslechem obou nezletilých dětí a vzít přitom v potaz skutečnost, že ke dni rozhodnutí soudu bylo uděleno české státní občanství žalobcově dceři, na základě čehož získal žalobce povolení k zaměstnání na území České republiky, které před soudem prokázal.

III. Kasační stížnost

[8] Žalovaná brojí proti rozsudku kasační stížností namítajíc jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost, tedy důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2011 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). Nezákonnost spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, nepřezkoumatelnost pak v nesrozumitelnosti, logické a vnitřní rozpornosti a v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[9] Dle žalované v řízeních podléhajících režimu správního řádu je především na správním orgánu, aby náležitě hodnotil provedené důkazy, včetně posouzení, zda jsou pro odpovídající zjištění skutkového stavu dostačující. Na soudu pak je, aby posoudil, zda důkazy provedené ve správním řízení jsou postačující a zda jejich hodnocení je v souladu především s ustanovením § 32 a násl. s. ř. s. Teprve v případě zjištění podstatného nedostatku v důkazním řízení přichází v úvahu, aby soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud, pokud to považuje za vhodné, může sám zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupravuje-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud pak hodnotí jednotlivě a v jejich souhrnu jak důkazy jím provedené, tak i důkazy provedené v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Přitom je při přezkumu rozhodnutí zásadně povinen vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Tento postup však Krajský soud v Brně zákonným způsobem nedodržel, postupoval zcela nepředvídatelně a nezákonně.

[10] V rámci předmětného řízení o správním vyhoštění bylo provedeno rozsáhlé dokazování, na základě kterého byly zjišťovány relevantní okolnosti soukromého a rodinného života cizince na území České republiky. V řízení byla vyslechnuta bývalá manželka žalobce, která potvrdila, že žalobce děti navštěvuje, bydlí v P. Vyslechnuty byly rovněž jeho obě děti, které potvrdily tvrzení žalobce a jejich matky o „jakémisi“ spožití rodiny.

[11] Krajský soud přihlédl k výpovědi dcery žalobce ze dne 3. 2. 2015. V souvislosti s ní poté označil odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o dopadech do soukromého a rodinného života za nejednoznačné. Důvody pro takový závěr jsou však zcela formální a v logickém a skutkovém rozporu. Krajský soud vůbec nevzal v úvahu skutečnost, že si žalobcova dcera ve svém vyjádření u soudu zcela protičeji oproti svému tvrzení v rámci správního řízení. Její nové tvrzení je také v rozporu s tvrzeními jejích rodičů v rámci řízení

o správním vyhoštění. Krajský soud vzal jí nově tvrzené skutečnosti za rozhodné, aniž by se s nimi přezkoumatelným způsobem vypořádal, současně v žádném případě nerozporoval rozsah a zákonnost provedeního dokazování ve správním řízení. Dle žalované je tato výpověď nevěrohodná, vedena snahou, aby její otec z území nemusel vycestovat. Je nepřijatelné, aby krajský soud takovou výpověď postavil jako jeden z rozhodných důvodů pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

[12] Žalovaná zdůrazňuje, že ačkoli byl krajský soud dle ustanovení § 172 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. povinen o žalobě rozhodnout ve lhůtě do 60 dnů, rozhodoval cca po roce a půl, když od září 2014 aktuálně prováděl došetření vazeb žalobce s jeho dětmi a na základě nově zjištěných skutečností zhodnotil, že posouzení rodinných vazeb v rozhodnutí o správním vyhoštění není jednoznačné.

[13] Žalobce soudu sdělil, že jeho dcera nabyla dne 25. 9. 2014 státní občanství České republiky a že na základě této nové skutečnosti bude žádat o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud poté odročil jednání na neurčito do doby vyřízení této žádosti. Takovým postupem krajský soud pochybil, protože skutečnost, že se účastník řízení začal v souvislosti s udělením občanství své dcery považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, která nakonec nebyla ani prokázána, je okolností v rámci předmětného soudního řízení zcela irelevantní. Řízení ve smyslu ustanovení § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a řízení o uložení správního vyhoštění jsou řízeními samostatnými, která se vzájemně nepodmiňují.

[14] Krajský soud shledal, že posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nebylo v daném případě ze strany správních orgánů jednoznačné. Na druhou stranu konstatoval, že by vyhoštěním žalobce došlo k vážnému zásahu do soukromého a rodinného života, a tedy že by šlo o zásah nepřiměřený. Současně však krajský soud správní orgán zavázal, aby provedl dokazování podrobným výslechem obou dětí cizince a vzal v potaz nové skutečnosti o udělení státního občanství České republiky dceři žalobce a jeho povolení k zaměstnání. Takového závěry jsou však nelogické a vnitřně rozporné, a protože krajský soud zatížil svůj rozsudek porušením principu jednoty, racionality a vnitřní bezrozpornosti, zatížil tak odůvodnění rozsudku nepřezkoumatelností.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není opodstatněné kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť ta je natolik závažnou vadou, že je třeba se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel

nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[18] Dle žalované je rozsudek krajského soudu nesrozumitelný. Soud totiž na jedné straně shledal, že posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nebylo v daném případě ze strany správních orgánů jednoznačné a zavázal žalovanou k provedení dokazování podrobným výslechem dětí žalobce, avšak na straně druhé konstatoval, že by vyhoštěním žalobce došlo k vážnému zásahu do soukromého a rodinného života a tedy že by šlo o zásah nepřiměřený.

[19] Tato námitka je důvodná. Aby rozhodnutí krajského soudu splnilo výše rozepsané požadavky kladené na přezkoumatelnost, je třeba, aby existoval soulad mezi jeho výrokiem a jednotlivými důvody. Vzhledem k tomu, že v případě zrušení rozhodnutí správního orgánu je tento orgán názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), je třeba, aby byl v rozsudku vyjádřený právní názor jednoznačný. Nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je rozsudek, z něhož nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009 - 132). Z nyní posuzovaného rozsudku však vyplývá, že je rozhodnutí správního orgánu dle soudu nepřezkoumatelné, protože přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a osob zúčastněných nebyla dostatečně posouzena. Zároveň je však z rozsudku patrný závěr krajského soudu o nezákonnosti rozhodnutí žalované: *„podle názoru soudu jde o případ, kdy by vyhoštěním žalobce z ČR došlo k vážnému zásahu do soukromého a rodinného života jak nezl. dětí, tak i žalobce a neshledal, že by šlo o zásah přiměřený vzhledem k intenzivnímu vztahu mezi žalobcem a jeho nezl. dětmi.“* Pokyn pro žalovanou, jejíž rozhodnutí je rozsudkem rušeno a která je nyní názorem krajského soudu vázána, je tak zcela nejednoznačný. V rozsudku jsou vyjádřeny dva právní názory, které vedle sebe neobstojí, je proto nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

[20] Nejvyšší správní soud se přitom pečlivě zabýval tím, zda nelze na citovanou větu nahlížet jako na součást právního názoru soudu související s jeho závěrem o nutnosti zevrubněji se zabývat přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce – jakési vodítko pro správní orgán ve smyslu „dle názoru soudu je pravděpodobné, že po provedení podrobnějších výsledků dětí správní orgán dospěje k závěru o nepřiměřenosti svého rozhodnutí“. Formulace použité krajským soudem v nyní projednávané věci však tímto způsobem posoudit nelze.

[21] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů žalovaná poté spatřuje ve skutečnosti, že krajský soud při svém rozhodování významnou měrou vycházel z výpovědi dcery žalobce, kterou provedl při jednání 3. 2. 2015, avšak nijak se nevypořádal s tím, že zcela protiče tomu, co sama vypověděla v rámci správního řízení a také tomu, co vypověděli její rodiče.

[22] Dle § 77 odst. 2 s. ř. s. může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.

[23] Tato procesní úprava je faktickou transpozicí požadavku tzv. „plné jurisdikce“, coby atributu práva na spravedlivý proces, dovozovaného judikaturou Evropského soudu pro lidská práva z obsahu čl 6 odst. 1 Evropské úmluvy. Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS).

[24] Takový přístup je rovněž projevem zásady volného hodnocení důkazů. Soud musí pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Své úvahy pak musí odůvodnit v rozhodnutí [srov. § 157 odst. 2 zákona č. 99/1963 . občanský soudní řád (dále jen o. s. ř.) uplatněný přiměřeně postupem dle § 64 s. ř. s.]. Soud musí zejména uvést, jaké skutečnosti má za prokázané a jaké nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce apod. Pokud by například listinné důkazy prokazovaly jednoznačně určitou skutečnost a svědecká výpověď hovořila o něčem zcela jiném, musel by soud zvážit a v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, ze kterých důkazů vycházel a proč (srov. L. Jemelka, M. Podhrázký a kol.: *Soudní řád správní. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 643).

[25] Krajský soud provedl důkaz výpovědí žalobcovy dcery a z jeho rozhodnutí vyplývá, že z ní velkou měrou vycházel. Při jednání před krajským soudem dcera uvedla,

že bydlí společně v jednom pokoji ona se svým bratrem a otcem, ve vedlejším pokoji v bytě žije její matka se současným manželem. Při výslechu před správním orgánem dne 10. 1. 2013 vypověděla, že otec bydlí s nimi v domě, svůj pokoj má v přízemí. Syn žalobce tentýž den do protokolu rovněž uvedl, že rodina bydlí ve třetím patře ve dvou pronajatých pokojích, otec potom v pokoji v přízemí. Bývalá manželka vypověděla, že žalobce bydlí v P., na b. adrese má nahlášený trvalý pobyt a doručovací adresu. Od června 2012 přebývá jak v P., tak i v B., momentálně však převážně v B. a do P. odjíždí na pár dnů. Má pronajatý pokoj v přízemí. Žalobce dle protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 26. 9. 2012 uvedl, že na adrese v B., kde má hlášen pobyt, navštěvuje své děti a pokud tam získá zaměstnání, bude s nimi žít.

[26] Z výpovědí je patrné, že se navzájem podstatně rozcházejí. Fakt, že soud ve svém rozhodnutí vyšel z jím provedeného důkazu, není sama o sobě v rozporu s výše uvedenými zákonnými ustanoveními a principy. Tento postup je však nezbytné náležitě zdůvodnit v textu rozhodnutí, což krajský soud v přezkouvávaném rozsudku ani náznakem neučinil.

[27] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 judikoval, že „pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsáný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“ Krajský soud tedy svým postupem zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, i druhá kasační námitka je důvodná.

[28] Ačkoliv Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je částečně nepřezkoumatelný, nebrání tato skutečnost přezkumu rozsudku z pohledu dalších kasačních námitek napadajících skutkové a právní závěry, které jsou oddělitelné od nepřezkoumatelné části rozsudku (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Z toho důvodu se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nedůvodných průtahů v řízení před krajským soudem a námitkou rozporu rozsudku s § 75 odst. 1 s. ř. s.

[29] Dle žalované způsobil krajský soud nedůvodné průtahy tím, že vyčkával na výsledek jiného nesouvisejícího řízení. Tímto „nesouvisejícím“ řízením mělo být řízení o žádosti žalobce o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění. Totéž správní vyhoštění přitom bylo zároveň předmětem přezkumu před krajským soudem. Z toho důvodu se Nejvyšší správní soud neztotožňuje se závěrem žalované, že šlo o nesouvisející řízení. Krajský soud však měl v takové situaci postupovat podle § 48 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a řízení přerušit. Nicméně toto pochybení krajského soudu nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí, kasační námitka proto není důvodná.

[30] Závěrem se zdejší soud zabýval námitkou porušení § 75 odst. 1 s. ř. s. v řízení před krajským soudem. Toto ustanovení zavazuje soud vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dle žalované je soud porušil tím, že prováděl nový výsledek dcery žalobce a dále zohlednil skutečnost, že jí bylo uděleno státní občanství České republiky.

[31] Jak již bylo rozvedeno výše, soud může v souladu s § 77 s. ř. s. provádět vlastní dokazování. Ve spojení s § 75 odst. 1 s. ř. s. je však účelem tohoto dokazování osvětlit skutkové okolnosti případu vztahující se právě do doby rozhodování správního orgánu. Krajský soud vyslechl při jednání dne 3. 2. 2015 žalobcovu dceru, svými dotazy však zjišťoval okolnosti jejího soužití s otcem právě v době relevantní pro rozhodování správního orgánu. Nelze mu tedy vytknout, že by svým postupem porušil § 75 odst. 1 s. ř. s. Ve vztahu k nové skutečnosti, již je nabytí českého občanství žalobcovou dcerou, soud pouze konstatoval, že ji má správní orgán vzít v potaz v dalším řízení. Sám však z této skutečnosti nevycházel. Ani tato námitka žalované tedy není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost žalobkyně důvodnou, a proto postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu. V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů v řízení o kasační stížnosti žalované (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[33] O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, protože bez zbytečného prodlení po poučení účastníků a obstarání nutných podkladů rovnou, v zákonné lhůtě pro rozhodnutí o odkladném účinku, přistoupil k rozhodnutí ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu